

671.

U s t a w a

z dnia 26 października 1921 roku.

o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.

Art. 1. Przedsiębiorstwom, podejmowanym przez województwa, powiaty, gminy, wsie i spółki wodne, które mają na celu ochronę gruntów od zrywania lub wylewów, albo też podwyższenie produkcji rolnej przez osuszenie lub nawodnienie, a których wykonanie leży w interesie publicznym, może Rząd przyznawać zasiłki pieniężne według przepisów niniejszej ustawy z państwowego funduszu meljoracyjnego (art. 2).

Gdyby takie przedsiębiorstwo ze względu na doniosłość i kosztowność wymagało wyższego zasiłku państwowego, aniżeli to określa niniejsza ustawa, lub też nadmiernie obciążało państwowy fundusz meljoracyjny, wówczas zasiłek państwowy będzie osobno unormowany.

Art. 2. Państwowy fundusz meljoracyjny utworzony zostanie z dotacji rocznych, wstawianych do etatu robót publicznych.

Kwoty, niezużyte w ciągu roku administracyjnego, stanowią własność funduszu i winny być tymczasowo korzystnie ulokowane.

Funduszem meljoracyjnym administruje Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Zasiłki z funduszu mają być wypłacane na podstawie rocznego preliminarza, przez Sejm zatwierdzonego. Zamknięcie rachunkowe, wykazujące stan funduszu, ma być również corocznie przedkładane Sejmowi do zatwierdzenia.

Art. 3. Zasiłki z państwowego funduszu meljoracyjnego mogą być udzielane pod następującymi warunkami:

- 1) projekt i kosztorys przedsiębiorstwa ma być przed rozpoczęciem robót zatwierdzony przez Ministra Robót Publicznych;
- 2) pokrycie kosztów ma być unormowane ustawą wojewódzką, która zapewni w dostateczny sposób utrzymanie wykonanych robót, oraz wpływ Rządu na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Art. 4. Przy udzielaniu zasiłków z państwowego funduszu meljoracyjnego mają być równomiernie uwzględniane wszystkie części Rzeczypospolitej Polskiej, o ile warunki, wskazane w art. 3, zostaną spełnione.

Art. 5. Z państwowego funduszu meljoracyjnego będą przyznawane zasiłki w następującej wysokości:

- 1) na zabudowanie potoków górskich wraz z zalesieniem stoków górskich do 70% sumy kosztorysowej, zatwierdzonej przez Ministra Robót Publicznych, o ile związek samorządowy wojewódzki pokryje resztę kosztów;
- 2) na regulację i obwałowanie rzek i potoków, które mają na celu ochronę gruntów:
 - a) 40% sumy kosztorysowej, zatwierdzonej przez Ministra Robót Publicznych, jeżeli związek samorządowy wojewódzki pokryje 30% kosztów;
 - b) 50% sumy kosztorysowej, zatwierdzonej przez Ministra Robót Publicznych, jeżeli związek samorządowy wojewódzki oprócz własnego 30% udziału pokryje zaliczkowo część kosztów, przypadającą na interesowanych (powiaty, gminy, wsie lub spółki wodne);

- 3) na osuszenie i nawodnienie gruntów (meljoracje pierwszorzędne) 30% sumy kosztorysowej, zatwierdzonej przez Ministra Robót Publicznych na cele meljoracyjne, a 40% na cele regulacyjne (dla utworzenia odpływu), o ile samorządowy związek wojewódzki przyczyni się do pokrycia kosztów zasiłkiem w tej samej wysokości;
- 4) na budowę zbiorników wody, które służą dla celów regulacji lub ochrony od wylewów, w wysokości pod 2) oznaczonej.

Jeżeli za używanie wody ze zbiorników na inne cele pobierane będą czynsze wodne, mają być te czynsze rozdzielone między czynniki, które poniosły koszty budowy, w stosunku do ich udziału w kosztach. Ustawa wojewódzka może jednak przekazać te czynsze funduszowi konserwacyjnemu.

Art. 6. W wypadkach wyjątkowych, zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie, może Skarb Państwa na wniosek Ministra Robót Publicznych udzielić ciałom samorządowym gwarancji zwrotu pożyczek, zaciąganych w instytucjach kredytu komunalnego, na pokrycie udziału ciała samorządowego w kosztach przedsiębiorstwa do wysokości 50% tego udziału.

Art. 7. Jeżeli w kosztorysie przedsiębiorstwa przewidziany będzie dodatek na utworzenie funduszu konserwacyjnego, może być na pokrycie tego dodatku udzielony zasiłek z państwowego funduszu meljoracyjnego w stosunku do udziału tego funduszu w kosztach budowy.

Również może się przyczynić państwowy fundusz meljoracyjny do utworzenia funduszu konserwacyjnego dla wszystkich przedsiębiorstw meljoracyjnych w danym województwie, a to w wysokości udziału samorządowego związku wojewódzkiego w kosztach.

Postanowienia te nie mają jednak zastosowania do osuszenia i nawodnienia gruntów, ani do zbiorników wody, budowanych dla celów nawodnienia.

Art. 8. Grunt, uzyskany wskutek robót meljoracyjnych, który w myśl ustaw wodnych przypada tym, co ponoszą koszty przedsiębiorstwa, może być odstąpiony przez Państwo na rzecz funduszu konserwacyjnego pod warunkiem, jeżeli do tego zastosuje się także samorządowy związek wojewódzki.

Art. 9. Zasiłek, udzielony przedsiębiorstwu meljoracyjnemu na zasadzie niniejszej ustawy, nie zwalnia Państwa, ani samorządowego związku wojewódzkiego od uiszczenia datków konkurencyjnych z tytułu posiadania nieruchomości lub zakładów wodnych według przepisów prawa wodnego.

Art. 10. Jeżeli spółka wodna zaciągnie pożyczkę na pokrycie swego udziału w kosztach przedsiębiorstwa, subwencjonowanego z państwowego funduszu meljoracyjnego, wówczas datki, ciężące na gruntach i nieruchomościach, należących do spółki wodnej, mają być ściągane w terminach płatności przez urzędy podatkowe (kasy skarbowe) na równi z podatkami państwowymi, w którym to celu przewodniczący spółki dostarczyć ma urzędowi podatkowemu (kasie skarbowej) potrzebnych wykazów.

Rząd ma prawo ściągać od spółki zwrot nadwyżki kosztów, jaką urząd podatkowy (kasa skarbowe) przez to ponosi.

Art. 11. Przedsiębiorstwa meljoracyjne, podjęte na podstawie ustaw krajowych w b. zaborze austriackim, względnie na podstawie uchwał sejmów prowincjonalnych w b. zaborze pruskim, mają być wykonane przy udziale czynników uczestniczących w kosztach, jaki został oznaczony w tych ustawach, względnie uchwałach.

Art. 12. Postanowienia niniejszej ustawy nie dotyczą mniejszych meljoracji, popieranych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, jak: osuszenia rowami i drenami, nawodnienia i uprawy torfowisk.

Art. 13. Dotacje roczne funduszu meljoracyjnego (art. 2) wstawiane będą do etatu robót publicznych, począwszy od tego roku, w którym państwowy budżet wydatków i dochodów zwyczajnych doprowadzony zostanie do równowagi.

Rozpoczęte już roboty meljoracyjne będą wykonywane do czasu utworzenia funduszu meljoracyjnego w sposób dotychczasowy przy pomocy zasiłków państwowych, jednakże w wysokości, oznaczonej w art. 5, które to zasiłki będą wstawiane do preliminarza budżetowego Ministerstwa Robót Publicznych.

Art. 14. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Minist-ów:

A. Ponikowski

Minister Robót Publicznych:

G. Narutowicz

Minister Skarbu:

Michalski

672.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 27 października 1921 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: białowiecki, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego, mocy obowiązującej dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzeniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminarjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 16, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: białowiecki, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązująca dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzeniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego (Dz. Pr. P. P. № 5, poz. 93).